

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: T. N. D., narozený dne X,
státní příslušník X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,
proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,
v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2022, č. j. CPR-18665-3/ČJ-2022-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, vydanému pod č. j. KRPK-21481-115/ČJ-2020-190022 dne 4. 5.

2022, kterým mu byla uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí Žalobce po celou dobu vedeného správního řízení kladl důraz na tu skutečnost, že má na území České republiky svou nejbližší rodinu, tedy svou manželku a nezletilé děti (včetně nevlastního syna, kterého ovšem vnímá jako svého vlastního). Všichni členové rodiny Žalobce jsou držiteli povolení k trvalému pobytu. Žalobce je tím z rodičů, který zajišťuje kvalitní a plnohodnotnou výchovu všech nezletilých dětí, kdy jeho manželka a matka dětí je tou, kdo zajišťuje veškerý finanční příjem rodiny, neboť Žalobce není aktuálně oprávněn se ekonomickým aktivitám věnovat. Žalobce svým dětem pomáhá s běžnými denními činnostmi, ale i se školními úkoly a jinými povinnostmi. Není ve faktických silách matky nezletilých dětí zajistit jak plnohodnotnou výchovu svých dětí a současně zajistit dostatečný finanční přísun pro chod celé rodiny. Babička nezletilých dětí není objektivně schopna zajistit takovou péči. Matka všech dětí nemá na chůvu finanční prostředky a ani potenciální chůva by objektivně neměla a ani nemohla mít takový vliv na vývoj a chování dětí jako jejich otec.
3. Hrozící situace jde podle žalobce proti zájmu dětí, tak jak je tento zájem definován v čl. 8 Úmluvy o hrozící situace jde zcela nepochybně proti zájmu těchto dětí, tak jak je tento zájem definován v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dále, a to především, v čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech hrozící situace jde zcela nepochybně proti zájmu těchto dětí, tak jak je tento zájem definován v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dále, a to především, v čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte („Zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány“) a v čl. 9 odst. 1 této úmluvy („Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, zabezpečí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Předem časově neomezené a neodhadnutelné vyčkávání na vyřízení pobytu je podle žalobce krajně nepřiměřené s ohledem na jeho rodinné vazby v České republice. Žalobce ve společné domácnosti žije i se svým nevlastním synem, G. H. N., který nebyl ani účastníkem správního řízení, ačkoliv se jedná o osobu blízkou.
4. Žalobce dále namítal chybný procesní postup, když správní orgán prvního stupně nedůvodně konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení nespolupracoval. Tato údajná nespolupráce měla spočívat fakticky ve využití práva na tlumočníka a využití práva nevypovídat. Využití práva nevypovídat je zcela legitimním právem účastníka správního řízení. Žalobce se následně vyjádřil prostřednictvím svého právního zástupce, nelze tedy ani teoreticky hovořit o tom, že žalobce se správním orgánem nespolupracoval.
5. Žalobce v žalobě také připomněl, že je aktuálně žadatelem o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny dle zákona o pobytu cizinců, kdy společně s touto žádostí žalobce požádal o upuštění od osobního podání žádosti podle ust. § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Jakkoliv žádost o upuštění od osobního podání byla správním orgánem původně zamítnuta, žalobce je přesvědčen, že naplnil podmínky pro aplikaci institutu upuštění od osobního podání, a proto dané rozhodnutí napadl žalobou ze dne 22. 7. 2022 u Městského soudu v Praze. V této věci však nebylo doposud rozhodnuto.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a plně odkázal na napadené rozhodnutí.
7. Ze správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že řízení bylo zahájeno na základě pobytové kontroly, která byla provedena 6. 3. 2020 Odborem cizinecké policie Karlovarského kraje v obci Svatý Kříž. Bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné vízum, nemá povolení k pobytu a na základě toho bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění, následně bylo překvalifikováno na řízení o povinnosti opuštění republiky. Žalobce byl zastížen na své adrese X, dne 10. 6. 2020 spolu s manželkou N. T. P. A., a dětmi N. D. H. A. a D. N. H..
8. Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí shrnul, že žalobce zde pobývá od září roku 2008, kdy obdržel povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Platilo do 17. 9. 2012. Následně podal žádost o změnu účelu pobytu za účelem podnikání, nicméně v mezidobí byl pravomocně odsouzen v trestním řízení a na základě toho nebylo vyhověno jeho žádosti, stejně tak mu nebylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, a to dne 28. 4. 2014. Následně žalobce od 18. 9. 2012 pobýval v České republice na základě své žádosti na základě tzv. fikce pobytu, ale jelikož jeho žalobě proti rozhodnutí o neudělení dlouhodobého pobytu nebyl přiznán odkladný účinek, tak od 3. 10. 2014 skončila i fikce pobytu. Pobýval zde nelegálně do doby, kdy si podal žádost o mezinárodní ochranu dne 11. 3. 2017. Zde bylo řízení neúspěšně pro něho ukončeno tak, že od 14. 8. 2018 byl opět bez oprávnění k pobytu. Dne 22. 8. 2018 požádal o povolení k trvalému pobytu, což bylo opět zamítnuto. Následně krajský soud nepřiznal žalobě proti tomuto rozhodnutí odkladný účinek a na základě toho nabylo rozhodnutí právní moci k datu 23. 1. 2019. Od tohoto okamžiku zde žalobce opět nebyl oprávněn pobývat.
9. V rámci předmětného správního řízení byl sepsán se žalobcem dvakrát protokol o jeho výsledku, ale vždy na jednotlivé otázky odmítl odpovídat. Žalobce podal vyjádření písemné, které bylo doručeno dne 28. 7. 2020 správnímu orgánu prvního stupně, a zde poukázal na to, že v ČR pobývá více než 10 let, má zde manželku a děti, všichni s trvalým pobytem. Děti navštěvují mateřskou a základní školu, mají zde vazby, odloučení od otce je podle něho nemyslitelné. Manželka žalobce vypovídala dne 26. 8. 2020 a potvrdila, že mají společně s manželem dvě děti narozené 2015 a 2018. Dále s nimi bydlí její tchýně a tchán a její syn z předchozího manželství. S manželem se seznámili v roce 2012. V roce 2013 nebo 2014 se rozvedla a hned se provdala za žalobce. Žijí spolu asi 8 let a dojíždí do Německa pracovat, čímž zajišťuje finančně rodinu, pracuje zde jako manikérka. Manžel je doma a stará se o děti, když je ona pryč. Druhý výslech žalobce probíhal dne 28. 11. 2021, kde žalobce sdělil, že od minulého rozhodnutí nenastaly žádné změny a na ostatní otázky opět odmítl odpovídat. Na základě zjištěných skutečností správní orgán dospěl k závěru, že žalobce pobýval v České republice neoprávněně od 23. 1. 2019 do 6. 3. 2020. Správní orgán prvního stupně rozhodoval v této věci dvakrát. Poprvé bylo jeho rozhodnutí zrušeno s tím, že i v řízení o povinnosti cizince opustit území je třeba zhodnotit zásah tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. V novém rozhodnutí správní orgán prvního stupně zkonstatoval, že nevyhoví návrhu žalobce na vyžádání si stanoviska OSPODu, neboť nemá zákonnou povinnost toto stanovisko vyžadovat a existenci rodinných vztahů správní orgán reflektoval. Nemá o jejich existenci pochybnosti a sám je oprávněn vyhodnotit, zda je možné uložit povinnost opustit území a zda jde o přiměřený zásah do rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně konstatoval, že

intenzita zásahu, který do života žalobce přináší rozhodnutí, závisí do značné míry na něm samotném, neboť sankce zákazu vstupu není stanovena a je hlavně na žalobci, kdy splní zákonné podmínky pro pobytové povolení a bude se moci na území Evropské unie vrátit. Správní orgán nepochybně, že má žalobce v České republice rodinné vazby. Je to však úředně schopná osoba, je mu 29 let, neuvedl zdravotní důvod bránící k vycestování z ČR. Přestože zde pobývá od roku 2008, český jazyk neovládá. Po celé řízení využíval služeb tlumočnicka do jazyka vietnamského. Na území ČR pobývá i jeho matka a otec. Při výslechu na otázky správního orgánu neodpovídal. Vždy nechal právního zástupce, aby se písemně vyjádřil. Dle tohoto vyjádření žádné vazby žalobce v domovském státě nemá, a veškerý jeho život, ekonomické a rodinné vazby jsou spjaté s územím České republiky. Bylo prokázáno, že pobývá v ČR bez oprávnění k pobytu. S tím souvisí omezení jeho práv a zhoršení jeho postavení v oblasti sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění a nemůže ani svou rodinu podporovat finančně. Správní orgán konstatoval, že žalobcem nebyly v souvislosti s jeho ekonomickými, společenskými a kulturními vazbami, které by mohly být zásahem do jeho soukromého a rodinného života, doloženy žádné bližší informace, ač byl poučen o možnosti uplatňovat svá práva a označit důkazy. Žalobce měl možnost sdělit veškeré skutečnosti, což neučinil. Vazby, které žalobce navázal v České republice, nejsou proto dle správního orgánu dostatečné. Dále správní orgán poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 3. 2013 č.j. 34 T 14/2012-526, kde byl uznán žalobce vinným ze zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 let. Na základě toho byla žalobci zamítnuta žádost o změnu účelu pobytu na podnikání a následně i žádost o povolení k trvalému pobytu. Česká republika podle správního orgánu cizinci umožnila žít na území se svou rodinou. Poskytla mu perspektivu se sociálním i zdravotním zabezpečením v zemi, kde platí právní normy a lidská práva. Cizinec toto neoceníl, práva a povinnosti si vykládal po svém a právní normy ČR zjevně nedodržoval, páchal zde trestnou činnost, a to v distribuci drog, což je činnost zvláště ohrožující společnost. Zásah do soukromého a rodinného života si cizinec přivodil sám svým protiprávním jednáním, když se nejednalo o nedbalostní, ale úmyslnou trestnou činnost, za niž byl pravomocně odsouzen. Ačkoliv věděl, že má v ČR problém s pobytovým oprávněním, přesto si zde dále budoval rodinné vazby a spoléhal, že na základě nich bude zde moci pobývat. Správnímu orgánu se jeví chování cizince jako kalkulování, a to s tím, že na základě vytvoření rodinných vazeb nebude možno cizinci vydat rozhodnutí o vyhoštění či o povinnosti opustit území. S ohledem na nebezpečnost trestné činnosti pro společnost, které se dopustil, i celkovou délku nepodmíněného trestu odnětí svobody, je zde převažující veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, a to zájem na ochraně veřejného pořádku, který cizinec hrubě narušuje. Přísný postup vůči drogovým deliktům je žádoucí z důvodu neustále se zvyšujícího rozsahu užívání návykových látek a s tím spojených obrovských škod a ničujícího dopadu na společnost. Cizinci obchodující s drogami hrubým způsobem poškozují jméno ČR v zahraničí. Dle správního orgánu to svědčí o závažném narušení veřejné bezpečnosti a v případě ochrany zdraví a života osob před šířením drog jsou veřejné zájmy závažnější než osobní zájmy cizince. Pro cizince bylo důležitější páchat trestnou činnost než pobývat v ČR v souladu se zákony. Zásah do soukromého nebo rodinného života si tak tedy cizinec přivodil sám úmyslným protizákonným jednáním, za něž byl pravomocně odsouzen. V případě akceptování povinnosti opustit území členských států EU není cizinci uložena žádná sankce, nebyl mu vysloven zákaz pobytu. Cizinec tak může následně žádat o udělení jiného pobytového

oprávnění. Doba k vyřízení náležitostí nebude podle správního orgánu tolik dlouhá, aby vztah s rodinou nemohl být, pokud se rodina rozhodne následovat do země původu, znovu obnoven. Správní orgán dále konstatoval, že žalobce je stále občanem Vietnamu, není osobou vysokého věku a netrpí zdravotními problémy, které by ho limitovaly ve vycestování. Právo pobývat v ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků. Cizinci, kteří porušují právní normy státu, nemohou požívat výhod povolení k pobytu. Oproti případným zásahům do práv žalobce stojí skutečnost, že zde pobývá bez oprávnění k pobytu a uložení správního opatření ve formě povinnosti opustit území je tak nezbytné a přiměřené sledovanému účelu, neboť ochrana soukromého života žalobce nemůže vyvážit v daném případě zájem státu na ochraně před porušování předpisů ze strany cizince.

10. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že situaci, ve které se žalobce ocitl v situaci, kterou si způsobil v každém směru pouze on sám. Cizinec měl dostatečný časový prostor k uspořádání si svých záležitostí a k vycestování z ČR, což neučinil a v důsledku toho se zde nacházel nejméně rok bez jakéhokoli pobytového titulu. Dne 8. 4. 2015 se žalobci a jeho manželce narodila dcera a dne 30. 7. 2018 se jim narodil syn. Sňatek uzavřeli až 19.9.2016 v Praze. Z toho vyplývá, že žalobce si rodinný život začal budovat až poté, bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti o změnu účelu pobytu, tedy respektive vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, tedy v době nejistého pobytového statusu v ČR. Je nesporné, že k zásahu do soukromého a rodinného života jeho rodiny částečně dochází, avšak v konkrétním případě nelze hovořit o tom, že zásah byl nepřiměřený. Cizinci nic nebrání usilovat o získání legálního pobytu, aby mohl opět žít s manželkou a nezletilými dětmi, o které se na území ČR v období vycestování cizince může postarat jejich matka. Pokud musí jejich matka nezbytně z důvodu finančního výdělků pobývat v Německu, jak uváděla, mohou roli cizince v péči o nezletilé děti nahradit jeho rodiče, kteří bydlí s nimi ve společném domě a dále na území ČR žije i matka manželky žalobce, která by mohla své dceři s péčí o vnuky pomoci. Vzhledem k věku dětí je zřejmé, že nejsou zcela závislé jen na péči matky a mohou se o ně postarat i jiní rodinní příslušníci, anebo si může manželka žalobce zabezpečit například chůvu. Obdobnou situaci, kdy se žena s malými dětmi ocitne bez pomoci muže, řeší mnoho žen, včetně občanek tohoto státu. Žalobcova přítomnost zde není proto naprosto nezbytná ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2018 č. j. 1 Azs 296/2018–35. Zde NSS konstatoval, že nezletilé děti stěžovatele mohou po nezbytnou dobu, kdy bude stěžovatel muset vycestovat za účelem vyřízení pobytového oprávnění do země původu, setrvat v ČR se svou matkou. Vzhledem k částečné konsolidaci na zastupitelském úřadě v Hanoji spojenou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o dlouhodobě odloučení rodiny, ale jen dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě stěžovatele, kdy se mu podaří situaci vyřešit. Kontakt s rodinou může cizinec dále udržovat prostřednictvím telefonu, sociálních sítí apod. Podle správního orgánu mohou v případě nutnosti účastníci řízení s dětmi vycestovat do Vietnamu na dobu, než si žalobce vyřídí oprávnění. Rozhodnutím o povinnosti vycestovat z území členských států EU nedošlo k zákazu pobytu žalobce, pouze k nutnosti vycestovat a požádat o některé pobytové oprávnění. Nepochybně tedy dojde k zásahu do rodinných poměrů cizince, avšak tento zásah nepovažuje žalovaný za nepřiměřený. Manželka a děti zde mají uděleno pobytové oprávnění, ale pokud budou chtít, mohou se přesunout všichni do Vietnamu a zde po určitou dobu realizovat své

rodinné vztahy. Správní orgán zohlednil existenci rodinných vazeb v ČR, dobu společného soužití i možnost zpětné integrace a nedovodil, že by došlo k porušení úmluvy o právech dítěte. Cizinec v ČR nedosáhl takového stupně integrace, aby mohl vyloučit jeho vycestování. Cizinci nic nebrání, aby do ČR legálně znovu vycestoval, nebo aby realizoval rodinný život v zemi původu. Dané rozhodnutí je mírnější než rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť povinnost vycestovat není spojena s omezením pobytu do budoucna a nemá vliv na nemožnost získat vízum či povolení k pobytu. Cizinec je tak jako tak nucen vycestovat z území ČR k legalizaci pobytu, neboť vízum lze podat pouze prostřednictvím zastupitelského úřadu v zahraničí. Není možné tolerovat porcování obecně závazných právních předpisů zvláště, když cizinci nic nebránilo v dodržování povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců. Cizinec neuvedl žádný relevantní důvod bránící mu k dostavení na policii dříve než 6. 3. 2020, kdy byl odhalen v rámci pobytové kontroly. I proto musí nést předvídatelné výsledky svého jednání. Pokud žalobce argumentuje tím, že nemůže vycestovat a současně se na území ČR nachází bez platného oprávnění k pobytu, podle žalovaného vyvstává otázka, jak by chtěl cizinec svůj pobyt legalizovat, když zákon policii nedává jiné možnosti, jak neoprávněný pobyt cizince vyřešit. Snahy o legalizaci pobytu na území ČR musí vyvinout vždy cizinec, a to takovou mírou vlastní aktivity, aby zde pobýval jen oprávněně v mezích, které mu zákon umožňuje. S ohledem na to, pokud cizinec odmítl vypovídat na otázky položené mu správním orgánem I. stupně, bylo skutečně jeho právem nevypovídat, na druhé straně nelze než nesouhlasit se závěrem správního orgánu I. stupně, že u takového postoje lze chování žalobce hodnotit jako nespokojenosti. V následném písemném vyjádření totiž se žalobce vyjádřil pouze k případnému dopadu do soukromého života. Ostatní otázky správního orgánu zůstaly nezodpovězeny. Lze připustit, že hodnocení znalosti českého jazyka správnímu orgánu I. stupně se jeví ne zcela podložené, ale v kontextu hodnocení přiměřenosti uloženého rozhodnutí o povinnosti opustit území, nemá na posouzení věci zásadní vliv.

11. Žalobu soud neshledal důvodnou.
12. Žalobce v žalobě především namítá, že v České republice má plnohodnotnou rodinu s nezletilými malými dětmi, což považuje za hlavní překážku realizace rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, respektive se mu toto zdá právě z tohoto důvodu nepřiměřené. Podle žalobce se těmito okolnostmi v situaci žalobce žalovaný odmítl zabývat, respektive se s tímto vypořádal zcela nedostatečně. Toto žalobní tvrzení soud neshledal důvodným, neboť z obou výše cit. správních rozhodnutí vyplývá, že obě jsou velmi podrobně zdůvodněna právě ve vztahu k rodinné situaci žalobce. Odůvodnění obou správních rozhodnutí považuje soud za dostatečně podrobné, zohledňující veškeré známé skutečnosti o žalobci a jeho rodinné situaci, logické přesvědčivé. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o povinnosti opustit území republiky nelze hodnotit jako nepřiměřené.
13. Nelze přehlédnout, že správní orgány vycházely ze všech možných údajů, které jim byly dostupné. Žalobce však odmítl odpovídat na všechny otázky ve dvou výpovědích, kdy byl dotazován na detaily svého života v ČR. Za této situace správní orgán správně vycházel ze skutečností, které zjistil pobytovou kontrolou a na základě výpovědi manželky, jež vypovídala k situaci rodiny a z písemného vyjádření žalobce. Žalobcovy děti jsou školou povinné, event. v mateřské škole, tudíž nejsou závislé na celodenní péči otce – žalobce, když matka pracuje. Ani finančně zajišťovány nejsou otcem, nýbrž matkou. Všichni zde mají kromě žalobce pobytové oprávnění, povolení k trvalému pobytu čili jsou schopni

fungovat dočasně i bez přítomnosti žalobce. Žalobce je limitován tím, že nemá pobytové oprávnění, tím že nemůže docházet do práce, nemůže se do zdejší společnosti dostatečně integrovat. Toto samozřejmě je nutné nějakým způsobem řešit a bylo podle názoru soudu zvoleno přiměřené rozhodnutí, aby žalobce vycestoval a požádal o nové pobytové oprávnění. Pokud manželka žalobce pracuje v Německu, má samozřejmě obtížnější podmínky, ale v takových podmínkách mohou být nuceny fungovat i jiné místní rodiny. Na druhé straně žalobcova manželka bydlí v domě rodičů svého manžela, kteří jí nepochybně mohou do jisté míry pomáhat.

14. Důvodnou soud neshledal soud ani námitku žalobce, že nebylo přihlédnuto k nevlastnímu synovi G. H. N.. Podle názoru soudu je možné, že ho žalobce rovněž považuje za osobu blízkou, ale nic to nemění na správnosti závěrů správních orgánů o nutnosti legalizovat pobyt žalobce prostřednictvím příslušných úřadů v zemi původu. Nevlastní syn žalobce je v péči své matky, manželky žalobce, která ho také finančně zabezpečuje, tedy ani tento nevlastní syn žalobce nemá jiný režim než ostatní žalobcovy děti, je školou povinný a odkázaný především na svou matku.
15. Žalobce v žalobě nesouhlasil s formulací v rozhodnutí správních orgánů, že jeho odmítnutí vypovídat bylo hodnoceno jako nespolupráce. Je pravdou, že se žalobce k věci vyjádřil písemně, ale nejednalo se o zodpovězení všech otázek správního orgánu. Protože žalobce výslovně odmítl odpovídat na to, na co byl správním orgánem tážán, a současně se tyto dotazy týkaly právě rodinné situace žalobce, tedy hlavních skutečností potřebných pro rozhodování správních orgánů, toto podle názoru soudu jako nespolupráci hodnotit lze. Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že žalobcovo opakované odmítnutí výpovědi nebylo hodnoceno v jeho neprospěch, nýbrž pouze na základě toho správní orgány správně konstatovaly, že mohly rozhodovat jen na podkladě zjištěných skutečností, které mohl žalobce blíže objasnit. Případné nezjištění dalších skutečností jde tak k tíži žalobce.
16. Žalobce v žalobě konečně tvrdil, že podle něho je možné řešit situaci jinak než vydáním rozhodnutí o povinnosti opustit území. Současně žalobce poukázal na to, že požádal o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny a k tomu požádal o upuštění od osobního podání v zemi původu. Žalobce však přiznal, že jeho žádost o upuštění od osobního podání v zemi byla správním orgánem zamítnuta. Proti správnímu rozhodnutí žalobce podal žalobu, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Z těchto skutečností vyplývá, že žádost žalobce o upuštění od osobního podání v zemi původu je aktuálně pravomocně zamítnuta, nebylo jí správním orgánem vyhověno. Soud na základě toho neshledal důvodným tvrzený žalobní bod, že je možné žalobcovu pobytovou situaci řešit jinak než nuceným vycestováním a zažádáním o nové pobytové oprávnění v zemi původu.
17. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 5. prosince 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně